

NIGHT WORLD

Nº 2
A sötétség lányai

*finer
selection*

L. J. SMITH

L. J. Smith

NIGHT WORLD^{Nº 2}
A SÖTÉTSÉG LÁNYAI

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

1. FEJEZET

– **R**OWAN, KESTREL ÉS JADE – sorolta Mary-Lynnette, amint Markkal elhaladtak az öreg viktoriánus udvarház mellett.

– Hm?

– Rowan, Kestrel és Jade. Így hívják a lányokat, akik beköltöznek ide. – Mary-Lynnette csak a fejével tudott a ház felé inteni, mert egy nyugágyat cipelt. – Ők Mrs. Burdock unokahúgai. Mondtam, hogy nála fognak lakni! Emlékszel?

– Halványan – mondta Mark, fogást váltva a nagy távcsövön, aztán tovább kaptatott az örökzöld cserjével borított domboldalon. Nem volt bőbeszédű, amit Mary-Lynnette a félenkségével magyarázott.

– Kedves nevük van – folytatta –, és biztosan helyesek is, legalábbis Mrs. Burdocknak ez a véleménye!

– Az a nő egy bolond.

– Csak külcnc. És tegnap azt mondta, hogy mindhárom unokahúga gyönyörű. Persze, biztosan elfogult, meg ilyesmi, de nagyon határozottan állította! Mindegyik elbűvölő és teljesen más típus.

– Akkor Kaliforniába kéne menniük – morogta Mark alig hallhatóan. – Állhatnának modellt a *Vogue*-nál. Hová tegyem ezt a vackot? – kérdezte, amikor felértek a dombtetőre.

– Ide! – Mary-Lynnette letette a nyugágyat. Lábával félrebotort néhány göröngyöt, hogy a távcső sima talajon álljon. Aztán mintegy mellékesen megjegyezte: – Arra gondoltam, hogy holnap átmehetnek, bemutatkoznánk, meg üdvözlőnénk őket, tudod...!

– Abbahagynád végre? – állította le Mark nyersen. – Meg tudom én szervezni az életemet! Ha majd akarok egy lánnyal találkozni, akkor találkozom eggyel. Nincs szükségem segítségre!

– Jó, jó, rendben! Nincs szükséged segítségre. Jaj, vigyázz a kihuzatra¹!

– És különben is, mit mondanánk? – Mark kezdte belelovalni magát. – Üdvözlünk benneteket Briar Creekben, ahol soha semmi nem történik! Ahol több a prérifarkas, mint az ember! Ahol, ha egy kis izgalomra vágysz, beautózol a városba, és az Arany Patak bárban megnézed a szombat esti egéerversenyt?

– Jó, jó – sóhajtott Mary-Lynnette. Öccsét nézte, ahogy ráestek a lenyugvó nap utolsó sugarai. „Ha valaki most látná, azt hinné, soha életében egy percet sem volt beteg...” Haja sötét és fényes volt, mint Mary-Lynnette-é, a szeme kék, tiszta és eleven. Bőre ugyanolyan egészségesen napbarnított, az arca is kicsattanóan rózsás volt, mint a nővééré.

Csecsemőként azonban sovány és beteges volt, akinek küzdelmet jelentett minden egyes lélegzetvétel. Olyan súlyos asztmában szenvedett, hogy két éves korában szinte az egész évet oxigénsátorban töltötte, az életben maradásért küzdött. A nála másfél évvel idősebb Mary-Lynnette-nek állandóan az járt a fejében, vajon hazatér-e még valaha a kisöccse.

---

¹ A távcső végére erősíthető szerkezet, amely lehetővé teszi a tökéletes élességállítást, más néven: fókuszírozó.

Markot nagyon megváltoztatta az egyedüllét a sátorban, ahol még anya sem érhetett hozzá. Amikor kikerült onnan, félnk lett és ragaszkodó – mindig édesanyja karjaiban akart lenni. Évekig sportolni sem tudott, ahogy a többi gyerek. Ez már nagyon régen volt. Az idén kezdi a középiskolát, de még mindig visszahúzódó. Ha viszont védekezésre kényszerítik, a fejét is leharapja az embernek!

A nővére szeretne volna, ha az egyik új lány megtetszene az öccsének; egy kicsit feloldódna mellette, és ez adna neki egy kis önbizalmat. Talán valahogy elrendezhetné...

– Mit forgatsz a fejedben? – kérdezte gyanakodva Mark. Mary-Lynnette csak most vette észre, hogy az öccse figyel.

– Ma éjjel biztosan jól lehet látni az eget! – válaszolt kedvesen. – Az augusztus a legjobb hónap a csillagvizsgáláshoz; a levegő ilyenkor meleg és nyugodt. Hé! Ott van az első csillag – kívánhatsz valamit!

A déli horizont felett egy ragyogóan fénylő pontra mutatott. Ez bevált: elterelte Mark figyelmét, már ő is a csillagot nézte.

Mary-Lynnette szórakozottan bámulta az öccse sötét tarkóját. „Ha lenne valami esély, hogy teljesül, most egy kis romantikát kívánnék neked – gondolta. – És persze magamnak is – de annak mi értelme lenne? Itt nincs senki, akivel romantikázni lehetne!”

Az iskolában egy fiú sem tudta megérteni – kivéve talán Jeremy Lovettet –, miért érdekli annyira az asztronómia, és milyen érzéseket váltanak ki benne a csillagok. Mary-Lynnette általában nem törődött ezzel – de időnként valami enyhén megsajdult a mellkasában: a vágy, hogy mindezt megossza valakivel. Ha kívánt volna valamit, akkor ez lett volna az: hogy valakivel megoszthassa az éjszakát.

Na, elég: semmi értelme ezen tépelődni! Annál kevésbé, mivel – bár erről nem akarta Markot felvilágosítani – az, amitől kívántak volna valamit, nem csillag volt, hanem a Jupiter bolygó...

•

Mark fejét csóválva trappolt lefelé az alacsony cserjék és foltos bürök között kitaposott ösvényen. Bocsánatot kellett volna kérnie Mary-Lynnette-től, mielőtt otthagya – nem szeretett utálatosan viselkedni vele. Voltaképpen a nővére az egyetlen személy, akivel egyáltalán próbál elfogadható módon viselkedni. De miért akarja állandóan befolyásolni őt? Most is: hogy kívánjon valamit a csillagokra nézve! Pedig ő egyáltalán nem vágott semmire.

„Ha tényleg kívánnék valamit – de nem fogok, mert ez erőltetett hülyeség! –, az az lenne, hogy történjen már végre itt valami izgalmas! Valami igazán vad!” – tűnődött Mark, és megborzongott, ahogy a sűrűsödő sötétségben lefelé baktatott a lejtőn.

•

Jade a déli horizont feletti állandó fényű, ragyogó pontot nézte. Tudta, hogy az egy bolygó. Már két éjjel figyelte, ahogy átvonul az égen kisebb, tűhegynyi fénypontcskák – nyilván a holdjai – kíséretében. Ahonnan Jade jött, ott nem volt szokás kívánni valamit a csillagoktól, de ez a bolygó olyan barátinak tűnt: egy utazó, akárcsak ő. S ahogy ma éjjel nézte, érezte, hogy valami reményféle kezd érlelődni benne. Szinte már kívánság...

Jade kénytelen volt elismerni, hogy ez az egész nem valami ígéretesen indult. Az éjszaka túlságosan is csöndes volt, nem hallatszott a közeledő autó zaja. Fáradt volt, tele kétségekkel és kezdett nagyon, de nagyon éhes lenni. Jade megfordult és a nővéreire nézett.

– Na, hol van már?

– Nem tudom – válaszolta Rowan rendíthetetlenül nyájasan. –

Légy türelmes!

– Talán indíthatnánk egy *keresést!*

– Nem – tiltakozott Rowan. – Semmiképpen! Ne felejsd el, hogy miben állapodtunk meg!

– Valószínűleg megfeledezett arról, hogy jövünk – szólalt meg Kestrel. – Mondtam nektek, hogy kezd szenilis lenni.

– Ne beszélj így! Ez *udvariatlan!* – intette Rowan, még mindig szelíden, de élesebben.

A lány mindig megőrizte jó modorát, ha tehetette. Tizenkilenc éves volt, magas, karcsú és finom modorú. A szeme fahéjbarna, hullámos, meleg barna színű haja a háta közepéig ért.

A tizenhét éves Kestrel aranyszőke fürtjeit úgy vetette hátra, mint-ha madárszárnyak lennének. Borostyánsárga szeme egy karvalyra emlékeztetett, és ő aztán soha nem finomkodott.

Jade volt a legfiatalabb, csak most múlt tizenhat, és egyik nővére sem hasonlított. A szeme zöld volt, a haja hirtelenszőke; fátyolként használta, hogy elrejtőzzön mögé. Azt mondták róla, hogy derűs nyugalmat sugároz, pedig gyakorlatilag soha nem volt nyugodt. Általában vagy örülten izgatott, vagy örülten ideges és kiszámíthatatlan volt.

Most éppen nyugtalankodott. Ütött-kopott, fél évszázados szatytyánbőr bőrröndje adott okot az aggodalomra: nem hallatszott belőle semmi zaj!

– Hé! Nem sétálnátok vissza egy kicsit az úton, hogy lássátok, jön-e?

Két nővére visszanézett rá. Kevés dolog volt, amiben Rowan és Kestrel egyetértettek, de Jade egyike volt ezeknek. Láthatta, hogy most is készek szövetkezni ellene.

– Miért is? – kérdezte Kestrel, egy pillanatra kivillantva fogait.

Rowan hozzátette: – Te készülsz valamire! Miben sántikálsz, Jade?

Jade rendezte a gondolatait és az arcvonásait, és meggyőző ártatlansággal nézett rájuk. Legalábbis remélte, hogy úgy.

A nővérei egy darabig nézték, aztán megadóan egymásra pillantottak. – Attól tartok, gyalogolnunk kell – mondta Kestrel Rowannek.

– Vannak a gyaloglásnál rosszabb dolgok is – válaszolta Rowan. Hátrasimította gesztenyebarna hajának egy homlokába hulló, rakoncátlan fürtjét, és körülnézett a buszmegállóban: három oldalról üveggel, köztük egy szilánkosra tört pad. – Legalább lenne itt egy telefon!

– De nincs. És húsz mérföldre vagyunk Briar Creektől – közölte Kestrel, és kaján jókedv villant aranyló szemében. – A csomagjainkat valószínűleg itt kell hagynunk.

Jade riadtan összerezett. – Nem, nem! Mindenem... minden ruhám ebben van! Menjünk, húsz mérföld nem olyan nagy távolság! – Egyik kezével a macskakosarat kapta fel – házi gyártmány volt, oldalát dróttal erősítették össze –, a másik kezében a bőrröndjét vitte. Már elég messzire ment előre, amikor meghallotta a murva csikorgását közeledő nővérei lépteit alatt. Mert követték őt: Rowan türelmes sóhajjal, Kestrel halkán kuncogva; haja úgy ragyogott a csillagok fényében, mint az arany.

Az egysávos út sötét és kihalt volt, de korántsem néma: az alig hallható éjszakai neszek tucatjai alkották az éj bonyolult, harmonikus csöndjét. Mindez még kellemes is lehetett volna, ha Jade bőrröndje nem tűnt volna minden lépésnél egyre nehezebbnek, és ha nem lett volna olyan éhes, mint még talán soha életében. Tudta, hogy ezt említeni sem érdemes Rowan előtt, de érezte, hogy egyre zavartabb és gyengébb lesz.

Éppen azon gondolkodott, hogy leteszi a bőrröndöt és pihen egy kicsit, amikor újabb zaj ütötte meg a fülét. A hátuk mögött egy autó közeledett. A motorja olyan hangosan erőlködött, hogy úgy tűnt, nagyon sokára fogja beérni a lányokat, de amikor elhaladt mellettük, Jade látta, hogy valójában nagyon is gyorsan ment.

Élesen csikorogtak a kavicsok, amikor az autó megállt. Visszatolatott, és Jade látta, hogy a vezetője ránéz az ablaküvegen keresztül. Mellette egy másik fiú ült. A lány érdeklődve figyelte őket. Rowannel egykorúnak tűntek, mind a kettő nagyon le volt barnulva. Az, aki az autót vezette, szőke volt, és olyan benyomást keltett, mintha jó ideje nem mosakodott volna. A másik barna hajú volt, és csak mellényt viselt, inget nem. Egy fogpiszkálót tartott a szájában. Ugyanolyan kíváncsian bámulták Jade-et, mint a lány őket. Aztán a vezető melletti ablak lehúzódott – Jade elámult, milyen gyorsan.

– Elvigyünk? – kérdezte a fiú ragyogó mosollyal. Fogai fehérsége feltűnően elütött csupa kosz arcától. Jade a testvéreire pillantott, akik éppen akkor értek oda. Kestrel nem szólt, csak nézte az autót sűrű szempillái alól keskeny, résnyire összehúzott borostyánszínű szemével. Rowan barna szeméből melegség áradt.

– Az jó lenne – mondta mosolyogva, aztán kételkedve hozzátette: – De mi a Burdock-tanyára megyünk, az biztosan nem esik útba nektek...!

– Ó, igen, ismerem! Nincs messze innen! – szólalt meg fogpiszkálóval a szájában a mellényes.

– Egyébként is, a hölgyekért mindent! – tette hozzá, hogy mutassa, tudja, mi az a lovagiasság. Kinyitotta a kocsiját és kiszállt.

– Egyikőtök ülhet előre, én meg elleszek a másik kettővel a hátsó ülésen! Mázlista vagyok, mi? – szólt oda a társának.

– Nagy mázlista! – válaszolta az szélesen vigyorogva. – Azt a macskakosarat tedd előre, a bőröndök meg mehetnek a csomagtartóba!

Rowan Jade-re mosolygott, és a lány pontosan tudta, mire gondol: „Vajon errefelé mindenki ilyen barátságos?” Elrendezték a holmijukat, és beszálltak a kocsiba. Jade előreült a vezető mellé, a nővérei pedig hátra, közrefogva a mellényest. A kerekek felpörögtek a

murván, és az autó szinte repült az úton; Jade-et megint lenyűgözte a sebesség.

– Vic vagyok – szólta a sofőr.

– Én meg Todd – mondta a mellényes. Rowan is bemutatkozott:

– Én Rowan vagyok, ő Kestrel, elől pedig Jade.

– Barátnők vagytok, lányok?

– Nem, testvérek – válaszolta Jade.

– Nem látszotok testvéreknek.

– Mindenki ezt mondja! – Jade a „mindenkin” azokat az embereket értette, akikkel a szökésük óta találkoztak. Otthon mindenki tudta, hogy nővérek, ez ott nem volt beszédtema.

– Mit csináltok itt kinn ilyen későn? – kérdezte Vic. – Ez nem épp rendes kislányoknak való hely!

– Mi nem vagyunk rendes kislányok! – kottyantotta ki Kestrel meggondolatlanul.

– De *próbálunk* azok lenni! – sziszegett rá Rowan megrovóan, aztán Vichez fordult: – A nagynénikénket, Opalt vártuk, hogy majd felvesz bennünket a buszmegállónál, de nem jött. A Burdock-tanyán fogunk lakni.

– Az öreg Burdock mama a nagynénétek? – kérdezte Todd, kivéve a szájából a fogpiszkálót. – Az a bolond, vén bőregér?

Vic hátranézett rá: a két fiú hangosan nevetett, a fejüket csóválták.

Jade elkapta tekintetét Vicről és lenézett a macskakosárra, ahonnan a kiszűrődő halk nyivákolás jelezte, hogy Tiggy felébredt. Egy kicsit kényelmetlenül érezte magát. Valami rosszat sejtett. A fiúk barátságosnak tűntek ugyan, de volt valami zavaró a viselkedésükben. Ám túlságosan álmos volt, és már szinte szédült az éhségtől, hogy rájöjjön, mi az.

Hosszúnak tűnő ideig hallgattak, aztán Vic újra megszólalt: – Lányok, jártatok már Oregonban?

Jade nem nézett rá, csak elmormolt egy *nemet*.

– Van itt néhány roppant elhagyatott hely – mesélte Vic. – Például ez is! Briar Creek az aranyásók városa volt, de amikor elfogyott az arany és elkerülte a vasút, egyszerűen kihalt. Most újra a vadon az úr itt.

Ezt nagyon jelentőségteljesen mondta, de Jade nem értette, mire céloz.

– Valóban békés helynek tűnik – jegyezte meg udvariasan Rowan a hátsó ülésen.

Vic rövid, horkantásszerű hangot adott ki. – Igen, bár én nem egészen a békességre gondoltam. Vegyük például ezt az utat. Itt a házak mérföldekre vannak egymástól, igaz? Senki sem hallaná meg, ha sikítanátok!

Jade hunyorgott. Milyen furcsákat hord ez össze...!

Rowan továbbra is udvarias társalgási stílusban válaszolt: – Kivéve Toddot és téged!

– Úgy értem, hogy *más* nem! – válaszolta Todd, és Jade hallotta a hangjában a türelmetlenséget. Egyre lassabban vezetett, végül lehajtott az út szélére, és megállt. Leparkolt.

– *Errefelé* nincs senki, aki bármit is meghallana – zárta le a kérdést, és a hátsó ülésre nézett. Jade is hátrapillantott, és még elkapta Todd széles vigyorát, ahogy a fiú ráharapott a fogpiszkálóra.

– Így van! – kontrázott Todd. – Itt teljesen egyedül vagytok velünk, úgyhogy jobb lesz, ha szót fogadtok, igen?

Jade látta, hogy egyik kezével Rowan karját, a másikkal pedig Kestrel csuklóját szorítja. Rowan udvariasan és látszólag tanácsstalanul tűrte, a középső testvér azonban már gyanakodva nézegette

az autó ajtaját. Húga tudta, mit keres: a kilincset. De az nem volt rajta.

– Ja, ez van! – világosította fel Vic. – Ez a kocsi szinte már roncs, például a hátsó ajtókat nem is lehet kinyitni belülről!

Megfogta Jade karját, de olyan erősen, hogy a lány a csontján is érezte a szorítást. – De ha jó kislányok lesztek, nem esik semmi bajotok!

2. FEJEZET

– **M**AGÁNYOS SRÁCOK VAGYUNK, TUDJÁTOK! – szólalt meg Todd a hátsó ülésről. – Korunkbeli lány egy sincs a környéken, ezért vagyunk magányosak. És ha egyszer szembejön három olyan helyes csajszi, mint ti – hát csak természetes, hogy szeretnénk közelebbről is megismerni benneteket? Megértitek, ugye?

– Szóval, ha benne vagytok, lányok, jól szórakozhatunk! – szólt közbe Vic.

– Szórakozni? – na nem! – rémült meg Rowan. Jade tudta, hogy nővére elkapta Vic gondolatainak *egy részét*, és keményen ellenáll, nehogy olvasnia kelljen a *többit* is. – Kestrel és Jade túl fiatalok az ilyesmihez. Sajnálom, de nemet kell mondanunk!

– Akkor sem tenném meg, ha elég idős lennék hozzá! – jelentette ki Jade. „Mivelhogy ezek a fiúk nem *arra* gondolnak – hanem *erre!*” – és átküldte a Vic tudatából kiemelt képeket Rowannek.

– Ó, istenem! – döbönt meg Rowan. – Jade, megállapodtunk, hogy nem kémleljük az emberek agyát!

„Igen, de látod, hogy ezeknek mi jár a fejében!” – közölte a húga hang nélkül. Ha már egy szabályt megszegett, akkor a többit is megszegheti – gondolta...

– Na, lányok! – kezdte Vic olyan hangon, mint aki már tudja, hogy többé nem ura a helyzetnek. Megragadta Jade másik karját is, és kényszerítette, hogy ránézzen. – Nem azért vagyunk itt, hogy beszélgessünk, érthető? – Meg is rázta egy kicsit. Jade egy pillanatig az arcába nézett, aztán kérdő tekintettel fordult a hátsó ülés felé.

Rowan barna haja kiemelte szinte tejfehér arcát. Jade érezte, mennyire szomorú és csalódott. Kestrel a homlokát ráncolta, hajjának aranyfénye tompán csillogott.

„Nos?” – kérdezte Kestrel hangtalanul Rowantól.

„Nos?” – ismételte meg ugyanígy a kérdést Jade. Arrébb húzódtott, amikor Vic kísérletet tett, hogy közelebb vonja magához. „Siess, Rowan, ez markolászni akar!”

„Azt hiszem, nincs más választásunk” – üzent a nővére.

A lány azonnal visszafordult Vichez. Az még most is próbálkozott, hogy átölelje, és láthatóan meglepte, hogy nem tudja legyűrni az ellenállását. Jade azonban nem ellenkezett tovább, hagyta, hogy a fiú magához húzza – aztán finoman kiszabadította az egyik karját Vic szorításából, és ütött. A tenyere élével éppen az álla alatt találta el. A fiú fogai összekoccantak, a feje hátrahanyatlott, a torka elérhetővé vált. Jade kieresztette a tépőfogait és harapott...

Bűntudatot, ugyanakkor izgalmat érzett. Nem ehhez volt szokva: ez nem egy hipnotizált és engedelmes préda volt, hanem egy nagyon is éber és harcias ellenfél. Ám azt is tudta, hogy az ösztönei olyan jól működnek, mint azé a vadászé, aki egész életében emberekre vadászott a sikátorokban. Genetikailag úgy volt programozva, hogy bármit, amit lát, a következő kérdések szerint osztályozzon: „Ennivaló? Meg tudom szerezni? Hol van a gyenge pontja?” A probléma csak az volt, hogy éppen ezt nem lett volna szabad élveznie, hiszen pont az ellenkezője volt annak, amiért Rowan, Kestrel és ő Briar Creekbe jöttek.

Azt is érzékelte, hogy mi történik a hátsó ülésen. Rowan felemelte Todd béklyóként szorító karját. A másik oldalán Kestrel is ezt tette. Todd ordítva küzdött ellenük: – Hé, hé! Mit csinálsz...?!

Rowan harapott.

– Mit csináltok?!

Kestrel következett.

– Mi a szart csináltok?! Kik vagytok ti? Miféle szörnyek vagytok?
– Vadul rángatódzott még egy percig, aztán, ahogy Rowan és Kestrel mentálisan transzba ejtették, elernyedt.

Talán egy perc sem telt el, amikor Rowan megszólalt: – Ennyi elég!

Jade felsóhajtott: Nee, Rowan...!

– Elég lesz ennyi. Mondd meg neki, hogy ne emlékezzen semmire, és derítsd ki, hogy tudja-e, merre van a Burdock-tanya.

Jade nem hagyta abba az evést, de egy gondolatcsappal könnyedén behatolt a fiú tudatába. Aztán visszahúzódott és becsukta a száját, mintha csak egy csókot hagyott volna Vic bőrén. A srác olyan volt, mint egy rongybaba: úgy dőlt rá a kormánykerékre, s onnan a kocsiajtónak, mintha nem lennének csontjai.

– A ház ezen az úton van, a másik irányba. Az útelágazásig kell visszamennünk – jelentette ki Jade, majd kicsit zavartan hozzátette: – Ez furcsa! Azt hitte, semmi baja nem lehet abból, hogy megtámad bennünket, mert... Valami miatt, ami Opal nénivel van kapcsolatban! Nem értem.

– Valószínűleg azért, mert a néni bolond – állapította meg Kestrel minden érzelem nélkül. – Todd meg azt hiszi, hogy azért nem kerül bajba, mert az apja egy Vén.

– Náluk nincsenek Vének – igazította ki Jade fölényesen. – Kormányzóról, rendőrtisztről, valami ilyesmiről lehet csak szó.

Nővérük a homlokát ráncolta, nem nézett rájuk. – Jól van: vész-helyzet volt, meg kellett tennünk. Most viszont térjünk vissza ahhoz, amiben megállapodtunk.

– A következő vészhelyzetig – tette hozzá Kestrel, az ablaküvegen át az éjszakába mosolyogva.

Hogy megelőzze Rowant, Jade azt kérdezte: – Szerinted hagyjuk itt őket?

– Miért ne? – vetette oda könnyedén Kestrel. – Néhány órán belül úgyis felébrednek!

Jade Vic nyakára nézett. A két kis seb, ahol a fogai belemélyedtek, már majdnem begyógyult. Holnapra halványpiros foltocskák lesznek, mint két régi méhcsípés nyoma.

Öt perc múlva már ismét az úton voltak a bőröndjeikkel. Jade most már vidáman lépkedett. A változást az étkezés okozta: úgy tele volt energiát adó vérrel, akár a hegyeket is át tudta volna ugrani. Felváltva lendítette előre a bőröndjét és a macskakosarat; Tiggy zúgolódott.

Gyönyörűséges volt a szabadban lenni, egyedül sétálni a meleg éjszakában anélkül, hogy ezt bárki is helytelenítené. Csodálatos volt hallgatni, ahogy körülöttük a mezőkön szarvasok, nyulak és rágcsálók táplálkoznak. Jade belsejében pezsgett a boldogság. Még soha nem érezte ennyire szabadnak magát.

– Nagyon szép, ugye? – kérdezte lágyan Rowan. Az útelágazáshoz érve körülnézett. – Ez a valódi világ. És ehhez nekünk ugyanannyi jogunk van, mint bárki másnak.

– Szerintem a vér teszi – állította Kestrel. – A szabadon élő emberek vére sokkal jobb, mint a fogva tartottaké. A mi kedves bátyánk ezt vajon miért nem említette?

„Ash...!” – mérgelődött Jade, és végigfutott hátán a hideg. Hátra nézett – nem egy autó, hanem valami sokkal halkabb és halálosabb

közeledésére számítva. Hirtelen megértette, hogy a boldogságbuborék mennyire illékony...

– Lehet, hogy elkapnak bennünket? – kérdezte Rowant. Most olyan volt, mint amikor egy hatéves kislány fordul segítségért a nagy testvérhez. És nővére, a világ legjobb nagy testvére azonnal és megnyugtatóan válaszolt: – Nem!

– De ha Ash rájön...! Ő az egyetlen, aki rájöhet...!

– Nem fognak elkapni bennünket! – nyugtatta meg Rowan. – Senki sem tudja, hogy itt vagyunk.

Jade jobban érezte magát. Letette a bőröndjét és kezét Rowan felé nyújtotta, az pedig megszorította. – Együtt mindörökké! – mondta.

Kestrel, aki néhány lépéssel előttük ment, a válla fölött visszaneézett rájuk. Aztán ő is odament, és kezét a másik kettőére tette. – Együtt mindörökké!

Rowan ünnepélyesen ejtette ki a két szót, Kestrel résnyire szűkül, sárga szemmel, Jade pedig végletes eltökéltséggel.

Amikor újra elindultak, Jade ismét felszabadultnak és vidámnak érezte magát, élvezte a bársonysötét éjszakát.

Egyszerű földúton jártak, ki sem kövezték. Mezők és Douglas fenyők mellett haladtak el. Balra, egy hosszú bekötőút végén egy régi épület állt, és végül az út legvégén ott magasodott egy másik ház.

– Az lesz az! – jelentette ki Rowan. Jade is felismerte a fényképekről, amiket Opal néni küldött nekik. Kéteemeletes volt, körben verandával, meredek nyeregtetővel és sok kis tetőcsúccsal. A tető közepén egy kupola emelkedett, a pajtán pedig egy szélkakas állt.

„Egy igazi szélkakas!” – morfondírozott Jade, és csak bámult. Teljes erővel áramlott belé vissza a boldogság. – Imádom! – jelentette ki ünnepélyesen.

Rowan és Kestrel is megálltak, de az ő arcukról nem az öröm sugárzott. Amit Rowan arca tükrözött, azt csak egy hajszál választotta el az irtózattól.

– Ez egy romhalmaz! – nyögte. – Nézd meg a pajtát: teljesen lemállott róla a festék! A fényképeken ez nem látszott!

– És a veranda?! – szólalt meg egyetértéssel Kestrel. – Esik szét darabokra! Bármelyik pillanatban összedőlhet!

– Lesz meló...! – suttogta Rowan. – Rengeteg munkába kerül, amíg rendbe hozzuk ezt a házat...!

– A pénzről nem is beszélve! – tette hozzá Kestrel.

Jade hűvösen pillantott rájuk. – Miért kellene ezt rendbe hozni? Nekem tetszik! Nem olyan, mint a többi!

Felsőbbsége fölényes tudatával felkapta a bőrröndjét, és elindult a bekötőúton. A birtokot roskadozó, sok helyen már bedőlt kerítés vette körül. A kapu is életveszélyesnek látszott. Az elgazosodott ösvény mögött egy halom fehér karó hevert – mintha valaki azt tervezte volna, hogy megjavítja a kerítést, de aztán soha nem került rá sor. Jade letette a bőrröndöt meg a macskakosarat, és belökte a kaput. Meglepetésére az azonnal kinyílt.

– Látjátok? Lehet, hogy lepusztultnak látszik, de minden működik...! – Nem tudta befejezni a mondatot, mert rádőlt a kapu.

– Na jó, ha nem is működik, de legalább a miénk! – visszakozott, miközben kihúzták a kapu alól.

– Nem, ez Opal nénié! – javította ki Kestrel.

Rowan hátrasimította a haját, és csak annyit mondott: – Menjünk!

A verandára vezető lépcső egyik foka hiányzott, s a padlózat is meglehetősen hiányos volt. Jade királynői méltósággal kerülgette a réseket. Amikor rádőlt a kapu, megütötte a sípcsontját, és mivel a

kapu keményfából készült, a sérülés még mindig sajtott. Egyébként úgy tűnt, hogy itt minden fából készült, ami kellemes izgalmat okozott a lánynak. Náluk, otthon, a fát különösen tisztelték – és kerültek...

„Rettentő óvatosnak kell lenni egy ilyen világban – gondolta Jade –, különben könnyen pórul járhatunk!”

A két idősebb lány kopogtatott az ajtón. Rowan finoman begörbített ujjal, Kestrel hangosan, az öklével. Válasz nem jött.

– Úgy látszik, nincs itthon – állapította meg Rowan.

– Úgy döntött, mégsem kér belőlünk! – jegyezte meg Kestrel sugárzó szemmel.

– Lehet, hogy egy másik buszmegállóhoz ment – találgatta Jade.

– Ó, ez az! Fogadok, hogy erről van szó! – helyeselt Rowan. – Szegény öreg, ki tudja, hol várhat minket, és már biztosan azt hiszi, hogy nem is jövünk!

– Néha mintha nem is lennél teljesen hülye! – mondta Kestrel Jade-nek, s tőle ez nagy elismerésnek számított.

– Na, menjünk be! – javasolta Jade, leplezve az elégedettségét. – Valamikor csak hazajön!

– Az emberek otthonain záruk vannak... – kezdte magyarázni Rowan, de ez a ház nem volt bezárva. Az ajtógomb elfordult Jade kezében. Mindhárman beléptek.

A helyiség sötét volt, sötétebb, mint kinn, a holdvilág nélküli éjszakában, de Jade szeme néhány másodperc alatt alkalmazkodott ehhez.

– Hé! Ez nem is olyan rossz! – lelkendezett. A kopottas, de szépen berendezett nappaliban hatalmas, masszív bútorok terpeszkedtek. Természetesen fából készültek, sötétek és fényesre polírozottak voltak. Az asztalokat márványlapokkal fedték le.

Rowan megtalálta a villanykapcsolót, és a szoba máris fényárban úszott. Jade hunyorgott, de így is látta, hogy a falakat halvány almaszínűre festették, a faragványokat és a díszléceket pedig ugyanannak a zöldnek egy sötétebb árnyalatára. Jade-et valami különös béke árasztotta el; úgy érezte, megérkezett: mintha mindig is ide tartozott volna. Talán a sötét bútorok miatt...?

Rowanre pillantott, aki éppen körbenézett; magas, kecses alakján már nem látszott a feszültség. Mosolygott, amikor a tekintetük találkozott. Bólintott: – Igen!

Jade egy pillanatig sütkérezett a dicsőségben, hogy öt percen belül már másodszor adtak neki igazat, de aztán eszébe jutott a bőröndje. – Nézzük meg, milyen a ház többi része! – javasolta sietősen. – Én felmegyek az emeletre, ti meg nézzetek körül itt!

– Persze, mert a legjobb hálószobát akarod! – füstölgött Kestrel. A lány, mintha meg sem hallotta volna, felrohant a széles, szőnyeggel borított lépcsőn. Sok hálószoba volt, mindegyik nagyon tágas. Nem a legjobbat akarta ő, hanem a legtávolabb lévőt...!

A hallban az utolsó ajtó egy tengerkékre festett szobára nyílt. Jade becsapta maga mögött az ajtót, és az ágyra tette a bőröndjét. – Ó...! Jaj! Jaj, ne!

Három perccel később hallotta, ahogy kattan mögötte az ajtó, de nem vette a fáradságot, hogy megforduljon. – Mit csinálsz? – hallotta Kestrel hangját.

Jade felnézett, de továbbra is elkeseredetten próbálkozott a két kismacska életre keltésével. – Meghaltak! – sírta.

– Miért, mire számítottál? Nem kaptak levegőt, te idióta! Hogy gondoltad, hogy kibírják a kétnapos utazást? Jade szipákol.

– Rowan megmondta, hogy csak egyet hozhatsz el! Jade még hangosabban szipogott, és haragosan nézett rá. – Tudom! Éppen ezért

tettem őket ebbe a bőröndbe! – Csuklott egyet. – De legalább Tiggy jól van. – Letérdelt, és benézett a macskakosárba, hogy megbizonyosodjon afelől, hogy tényleg jól van. A kandúr füle hátrasimult, aranyló szeme kiragyogott a fekete szőrtömegből. Fújtt egyet. Jade felült az ágyra: a cicus remekül volt.

– Öt dollárért gondoskodom az „elhunytakról” – ajánlkozott Kestrel.

– Nem! – Jade felugrott, és védelmezően eléjük áll. Ujjai karomszerűen begörcbültek.

– Nem úgy értem – mondta Kestrel megbántódva. – Nem vagyok dögevő! De figyelj, ha nem szabadulsz meg tőlük, Rowan rá fog jönni! Az isten szerelmére, te, lány! Te vámpír vagy! – tette hozzá, miközben Jade az élettelen testeket dajkálta. – Hát viselkedj is ahhoz méltóan!

– El akarom őket temetni! – hüppögte Jade. – Temetési szertartás jár nekik!

Kestrel a szemét forgatva kiment. Húga a dzsekijébe burkolta a kis testeket, és lábujjhegyen kilopakodott a nővére mögött. – Ásó is kell! – jutott eszébe. – De vajon hol lehet?

Vigyázva, hogy Rowan észre ne vegye, lesettenkedett a földszintre. Valamennyi szoba a nappalihoz hasonló volt: méltóságteljes, még hanyatlásában is előkelő... A konyha óriási volt. A hatalmas, nyitott tűzhely mellett egy hátsó ajtó takarásában külön helyiségben lehetett mosogatni. És innen nyílt a pinceajtó is.

Jade óvatosan lépdelt le a lépcsőn. Nem tudta felkapcsolni a vilanyt, mert mindkét kezével a dzsekijébe csomagolt kismacskákat tartotta, s emiatt azt sem látta, hogy hová lép. A lábával tapogatta ki a következő lépcsőfokot. A lépcső alján aztán a lábujja valami puha, ruganyos dologba ütközött, ami elállta az útját.

Jade előrenyújtotta a nyakát, hogy a dzsekiigöngyölegesen túlra lásson, és lenézett.

Félhomály volt. Ő maga állta el a konyha felől beszűrődő fény útját, de azért ki tudta találni, mi lehet az: régi ruhák kupaca. Jó nagy kupac...

Jade-nek rossz, nagyon rossz érzése támadt.

Az egyik lábával megbökte a ruhaköteget, ami kicsit arrébb csuszszant. A lány mély levegőt vett, és jól belerúgott. A kupac egyben maradt, csak arrébb gurult. Jade lenézett, egy pillanatig levegő után kapkodott, majd felsikított. Hangos, éles, figyelemfelkeltő sikítása szavak nélkül, telepatikusan küldte az üzenetét, olyan hangosan, mint egy sziréna: „Rowan! Kestrel! Azonnal gyertek le!”

Húsz másodperccel később fény gyúlt a pincében, nővérei lerobogtak a lépcsőn. – Hányszor mondtam már neked – sziszegte Rowan –, hogy nem használjuk a mi...! – Hirtelen elhallgatott.

– Szerintem ez Opal néni – állapította meg Jade.

3. FEJEZET

— **N**INCS TÚL JÓ SZÍN BEN! – jegyezte meg Kestrel, Rowan válla fölött lenézve. – Jaj, kérlek...! – dorongolta le Rowan leülve.

Opal néni ugyanis már múmia volt. A bőre, mint a pergamen, sárgásbarna, merev és sima. Majdhogynem fényes. A papírszerű bőr burkolatként feszült rá a csontvázra. A haja már kihullott. A szemürege helyén sötét lyuk tátongott, mélyükön kiszáradt kötőszövet-maradványokkal. Az orra eltűnt.

– Szegény néni...! – sajnálkozott Rowan, és szemét elfutotta a könny.

– Mi is így nézünk majd ki, ha meghalunk – tünődött el Kestrel.

Jade dobantott egyet a lábával. – Na, nézzétek már meg jobban! Egyikőtök sem veszi észre?! Ide süssetek!

A múmia középső része felé lendítette a lábát. A kék virágos otthonkából és a pergamenszerű bőrből hatalmas farkaró meredt ki. Majdnem olyan hosszú volt, mint egy nyílvevessző; a felső vége vastag volt, azt a részét pedig, ami behatolt Opal néni mellkasába, kihegyezték.

Az egyik oldaláról fehér festékpikkelyek csüngtek. Több hasonló karó is hevert a pince padlóján.

– Szegény öreg néni – sajnálkozott Rowan. – Biztosan ezeket cipelte, amikor elesett a lépcsőn!

Jade ránézett Kestrelre. Az mérgesen villogtatta aranylő szemét. Ritkán értettek egyet, de ha a tesójuk ellen fordulhattak...!

– Rowan! – oktatta ki Kestrel tagoltan. – A nénit átdöfték egy karóval!

– Jaj, nem...!

– De igen – erősítette meg Jade. – Valaki megölte. Valaki, aki tudta, hogy a néni vámpír.

Rowan a fejét rázta. – De hát ki tudhatta volna...?

– Hát... – tanakodott Jade. – Egy másik vámpír!

– Vagy egy vámpírvadász – találgatott Kestrel.

Rowan döbbenten nézett rá. – Azok nem léteznek! Csak a mesékben, hogy a gyerekeket ijesztgessék! Vagy nem...?

Kestrel vállat vont, de aranyfényű szeme elsötétült.

Jade-et kellemetlenül érte a váltás. A szabadság, amit az úton érzett, a békesség, amit a nappaliban – és most ez...! Hirtelen üresnek és szörnyen magányosnak érezte magát.

Rowan gondolataiba merülve ült a lépcsőn; még ahhoz is túl fáradt volt, hogy félresimítson egy, a homlokába hulló hajtincset.

– Lehet, hogy nem kellett volna idehoznom benneteket – jegyezte meg halkán. – Lehet, hogy itt rosszabb.

Nem mondta, de húga érezte a következő gondolatát: „Lehet, hogy vissza kellene mennünk!”

– Annál semmi sem lehet rosszabb! – tiltakozott hevesen Jade. – És én inkább meghalok, mint hogy visszamenjek oda! – Ezt komolyan gondolta. Menjen vissza, és várjon tovább a férfiakra? Vissza az előre elrendezett házassághoz, a számtalan korlátozás közé? Vissza

azokhoz a helytelenítő arcokhoz, akik azonnal elítélnék mindent, ami más, ami nem azonos azzal, amit 400 év óta gyakorolnak?

– Nem mehetünk vissza – szögezte le.

– Nem, nem tehetjük. – Kestrel hangja száraz volt. – Semmiképpen! Hacsak nem akarjuk úgy végezni, mint Opal néni. Vagy... – jelentőségteljes szünetet tartott – vagy úgy, mint Hodge bácsi!

Rowan felnézett: – Azt ne is említsd!

Jade gyomra ökölnyire szorult össze. – Ők nem tennék...! – jelentette ki, erőszakkal elnyomva az előbukkanó emlékképet. – A saját unokahúgaikkal nem! Velünk nem!

– A lényeg – állapította meg Kestrel –, hogy nem térhetünk vissza, tehát előre kell mennünk! Ki kell találnunk, mit fogunk itt csinálni így, Opal néni segítségével nélkül, különös tekintettel arra, hogy egy vámpírvadász is van a környéken! De először is: *ezzel* mit csináljunk? – intett fejével a holttest felé.

Rowan tanácstalanul rázta a fejét. Úgy nézett körül a pincében, mintha az egyik sarokban rejlene a válasz. Pillantása Jade-re esett, és rajta is maradt; a lány tudta, hogy a nővéri radar letapogatja...

– Jade! Mi van a dzsekidben?

A lány túlságosan is elgyötört volt ahhoz, hogy hazudjon. Szétnyitotta a dzsekijét, és megmutatta Rowannek a kismacskákat. – Nem gondoltam, hogy a bőröndöm lesz a gyilkosuk.

Rowan is túlságosan elgyötört volt ahhoz, hogy haragudjon. Az ég felé emelte tekintetét és sóhajtott. Aztán ismét élesen Jade-re nézett: – De minek hoztad őket ide le?

– Nem ide akartam, csak egy ásót kerestem, hogy eltemessem őket a hátsó kertben!

Csönd lett. Jade a nővéreire, azok pedig egymásra néztek. Aztán mindhárman a kismacskákra – és végül Opal néniére...

Mary-Lynnette sírt.

Gyönyörű, tökéletes éjszaka volt. A inverziós réteg – a csendes és meleg felső légréteg – kitűnő átlátszóságot biztosított. A fény-szennyezés jelentéktelen volt, közvetlen fényforrás nem világított. A domb alatti viktoriánus udvarház legtöbbször sötét volt. Erre Mrs. Burdock nagyon odafigyelt.

A Tejút átlósan átszelte az égboltot, mint egy folyó. A lány a távcsövet délebbre, a Nyilas csillagképére irányította, ami szerinte inkább teáskannához, mint íjászhoz hasonlított. A teáskanna csőre felett egy halvány rózsaszínű folt kifejezetten gőznek látszott...

De nem gőz volt az, hanem egy hatalmas csillagközi gázfelhő, egy működő csillaggyár: a Lagúna-köd, ahol a halott csillagok pora és gázai beépülnek a forró, éppen most születő fiatal csillagokba.

Négyezer-ötszáz fényév távolságban történt az, amit ő abban a percben nézett. Egy tizenhét éves lány a használtan vett Newton-rendszerű tükrös látcsövével figyelte a születő csillagok fényét. Néha olyan nagy, félelemmel vegyes áhítattal és igen: elvágódással volt tele, ami majd' szétvetette. Mivel senki sem volt a közelében, hagyta, hogy könnyei végigcsorogjanak az arcán – most nem kellett az allergiára fognia. Aztán visszaült, és a trikója vállába törülte a szemét és az orrát. „Na, hagyd ezt abba! – hordta le magát. – Nem vagy normális!”

Bárcsak ne gondolt volna Jeremyre korábban! Mert most, valamilyen oknál fogva állandóan őt látta maga előtt, úgy, mint azon az éjszakán, amikor eljött, hogy együtt nézzék a holdfogyatkozást. Akkor józan, barna szemében felcsillant az érdeklődés, mintha őszintén érdekelné mindaz, amit lát. Mintha annak a pillanatnak az erejéig meg is értette volna.

„Az éjnek ismerője voltam én”² – skandálta romantikusan egy halk, szentimentális belső hang, ismét sírásra késztetve. „Ja, persze” – torokolta le Mary-Lynnette a belső hangot. Elővette a Cheetos-zacskót, amit a széke alatt tartott. A Cheetos-evés lehetetlenné teszi a romantikus érzelmeket és a nagyság előtti leborulást.

„A Szaturnusz a következő” – gondolta, és letörölte a ragadós, narancssárga chipsmorzsákat az ujjairól. Ez remek éjszaka volt a bolygó megfigyelésére, mert túlhaladt azon a fázison, amikor a gyűrűinek csak az élüket lehetett látni. Sietnie kellett, mert a Hold 11:16-kor kelt. Mielőtt a távcsövel megcélozta volna a Szaturnuszt, még egy pillantást vetett a Lagúnára – pontosabban a Lagúna-ködtől keletre, hátha megtalálja azoknak a halványabb csillagoknak a halmazát, amiről tudta, hogy ott kell lennie.

De nem látta. A szeme nem volt elég jó hozzá. Talán ha lenne egy nagyobb távcsöve – vagy ha Chilében élne, ahol szárazabb a levegő – vagy ha felül tudna kerülni a Föld légkörén – akkor talán lenne esélye. De így – az emberi szemre kell hagyatkoznia. Csakhogy az ember pupillája nem tágul 9 mm-nél nagyobbra. Ez ellen nincs mit tenni. A távcsövével éppen befogta a Szaturnuszt, amikor lent, az udvarház mögött fény villant. Nem egy kis elemlámpa volt az, hanem az udvari higanygözlámpa, ami fényszóróként világította meg a ház hátsó részét.

Mary-Lynnette bosszúsán hátradőlt. Tulajdonképpen nem volt rá oka, hiszen látta a Szaturnuszt, látta a gyűrűket. Ma este olyanok voltak, mint egy finom ezüstpenge, amely körbeöleli a bolygót. Ez azonban furcsa volt: Mrs. Burdock soha nem kapcsolta fel éjjel a hátsó világítást!

---

² Robert Frost verse, Weöres Sándor fordítása.

„A lányok! – jutott az eszébe. – Az unokahúgai! Bizonyára most érkeztek meg, és Mrs. Burdock megmutatja nekik a házat.” Mary-Lynnette szórakozottan nyúlt a látcsövéért; erre kíváncsi volt.

Jó minőségű, erős és könnyű Celestron Ultimas látcsöve volt. Mindent lehetett ezzel látni: a távoli égitestektől a holdkráterekig. Most Mrs. Burdock házának hátsó részét pásztázta tízszeres nagyításban. A nénit azonban nem látta. Látta a kertet, a pajtát és a sövénytel körbevett részt, ahol Mrs. Burdock a kecskéit tartotta. És jól látta a három lányt a higanygözlámpa fényénél. Egyiknek barna haja volt, a másiknak aranyszőke, a harmadiknak pedig olyan, mint a Jupiter gyűrűinek színe: ezüstös. Akár a csillagfény. Egy műanyag zsákba csomagolt tárgyat cipeltek. Fekete, erős műanyag... „Szemeteszák, ha nem tévedek – vélte Mary-Lynnette. – De mi a fenét akarnak azzal?”

Eltemetik!

Az alacsony, ezüstös hajú lánynál ásó volt. Ügyesen dolgozott vele. Néhány perc alatt kiforgatta Mrs. Burdock íriszeinek többségét. Utána a közepes termetű aranyszőke vette át az ásót, végül pedig a magas barna. Aztán felemelték a szemeteszákba csomagolt tárgyat, ami ugyan másfél méternél is hosszabb volt, de nagyon könnyűnek látszott – és betették az éppen kiásott gödörbe. Aztán elkezdtek vizszalapátolni a földet.

„Na ne! – intette le magát Mary-Lynnette. – Ne légy nevetséges! Ne örülj már meg! Kell, hogy legyen valami hétköznapi, egyszerű magyarázat erre!” A probléma az volt, hogy egy sem jutott eszébe.

„Nem, nem, nem! Ez nem a *Hátsó ablak*, és nem az *Alkonyzóna!* Egyszerűen csak elásnak valamit. Valami... mindennapos dolgot...” De mi más lehet az a másfél méter hosszú, merev valami, amit az eltemetés előtt be kellett csomagolni egy műanyag zsákba – mint egy holttest?

„Na és... – agyalt tovább Mary-Lynnette, miközben érezte, hogy emelkedik az adrenalin szintje, és gyorsabban ver a szíve – és... hol van Mrs. Burdock?”

Az izgalomtól viszkedett a tenyere, a talpa. Nem tudott úrrá lenni az idegességén, és ezt nagyon utálta. Annyira reszkedett a keze, hogy le kellett engednie a látcsövet.

„Mrs. Burdock jól van! Nincs semmi baja! Ilyen dolgok nem történnek a való életben! Mit csinálna most Nancy Drew?”³

És ekkor, a pánikroham kellős közepén Mary-Lynnette azt érezte, hogy mindjárt kitör belőle a nevetés. Nancy Drew természetesen azonnal odamenne, és nyomozni kezdene. Egy bokor mögül kihallgatná a lányokat, és miután visszamennek a házba, felásná a kertet.

Ám a valóság más! Mary-Lynnette elképzelni sem tudta, hogy az éjszaka közepén felássza a szomszéd kertjét. Rajtakapnák, és az rettenetesen megalázó lenne. Mrs. Burdock – nagyon is élőn és bosszúsan – kilépné a házából, ő pedig belehalna a zavarába, amíg kimagyarázná magát. Lehet, hogy egy regényben ez szórakoztató lenne, a való életben még csak gondolni sem akart ilyesmire.

Az egyetlen jó ebben az, hogy közben rájött, milyen képtelenség a paranoiája. Valahol mélyen *nyilvánvalóan* tudta, hogy Mrs. Burdock jól van, *különben* ő nem üldögelne itt, hanem hívná a rendőrséget, mint minden normális ember!

Ám hirtelen valahogy nagyon fáradtnak érezte magát. A csillagnézéshez sem volt már kedve. A színszűrős elemlámpa rubinvörös fényénél megnézte az óráját. Majdnem 11 óra volt – még 16 perc, és úgylát vége az egésznek! Felkel a Hold, és minden elhalványul az

---

³ Krimik, filmek és játékok detektív tinihősnője.

égbolton. Összetolta volna a távcsövet, de még indulás előtt újra a kezébe vette a látcsövet. Csak egy utolsó pillantásra...!

A kertben nem volt senki. Csupán egy nemrég felásott, sötét, téglalap alakú folt jelezte, hol forgatták fel a földet. Mialatt ezt nézte, a higanygőzlámpa is kialudt.

„Azért nem árt átmenni holnap! – morfondírozott Mary-Lynnette. – Amúgy is az volt a szándékom! Illik üdvözölni az új szomszédokat! Visszaviszem a metszőollót, amit a papa kért kölcsön, meg azt a kést, amit Mrs. Burdock adott, hogy levegyem a tanksapkát. Akkor majd találkozom veled, és láthatom, hogy minden rendben van!”

Ash a kanyargó út tetejére ért, és megállt, hogy megcsodálja a délen fénylő pontot. Ezekből az elszigetelt vidéki városokból sokkal többet lehet látni. Innen a Jupiter, a bolygók királya úgy néz ki, mint egy ufó.

– Hol voltál? – kérdezte mögötte valaki. – Már órák óta várlak!

Ash meg sem fordult, úgy válaszolt: – Hol voltam? *Té* hol voltál? Abban maradtunk, hogy ott, azon a dombon találkozunk, Quinn!

– A kezét nem vette ki a zsebéből, csak a könyökével mutatott a domb felé.

– Nem igaz! Erről a dombról volt szó, és én egész idő alatt itt ültem, és vártalak! De hagyjuk! Itt vannak, vagy nincsenek itt?

Ash megfordult, odasétált a nyitott sportkocsijához, ami lekapcsolt lámpákkal állt az út mellett. Egyik könyökével könnyedén az ajtajára támaszkodott, nem nézett Quinnre.

– Itt vannak. Mondtam neked, hogy itt lesznek. Ez az egyetlen hely, ahová jöhetnek.

– Mind a hárman?

– Persze hogy mindhárman! A nővéreim elválaszthatatlanok!

Quinn elhúzta a száját. – A *lamiák* olyan csodálatosan családszeretők!

– A nem *született* vámpírok meg olyan csodálatos... törpék! – heccelte Ash derűsen, megint az eget szemlélve.

Quinn jéghideg, sötét pillantást vetett rá. Kicsi, erős teste teljesen mozdulatlanak tűnt a kocsiban. – És soha nem is fogok megnőni – mondta nagyon halkán. – Az egyik ősidnek köszönhetően!

Ash ruganyos mozdulattal felült a kocsi motorházára, hosszú lábát himbálva.

– Lehet, hogy megállítom az öregedésemet ebben az évben – jelentette ki könnyedén, továbbra is a lejtőt nézve. – Nem is olyan rossz tizennyolcnak lenni!

– Talán nem – ha választhatsz! – jegyezte meg Quinn olyan halkán, mint ahogy a levelek hullanak a fáról. – De próbálj csak meg tizennyolc évesnek lenni 400 évig, anélkül, hogy látnád a végét!

Ash megfordult és újra rámosolygott. – Sajnálom! Az egész családod nevében!

– Én meg a te családodat sajnálom! A Redfern famíliának vannak némi gondjai mostanában, igaz? Lássuk, jól tudom-e? Először Hodge nagybátyád szegte meg az Éjszaka Világának törvényét, és ennek megfelelően meg is büntették...

– Ő csak távoli rokon, ráadásul beházasodott a családba – szakította félbe udvariasan Ash, egyik ujját figyelmeztetően felemelve. – Burdock volt, és nem Redfern! És ennek már tíz éve!

– Aztán ott van a nagynénéd, Opal.

– Igen távoli nénikém!

– Teljesen eltűnik, minden kapcsolatot megszakít az Éjszaka Világával, nyilvánvalóan azért, mert szívesebben él a semmi közepén, az emberekkel!

Ash megvonta a vállát, szeme a déli horizontot fürkészte. – Jó vadászterület ám ez, a semmi közepén, az emberek között! Nincs verseny! Nem érvényesek az Éjszaka Világa megszorításai, a Vének nem szabják meg, hogy mennyit zsákmányolhatsz...!

– És nincs ellenőrzés! – ismerte el savanyúan Quinn. – Nem is az számít igazán, hogy ő itt él, hanem az, hogy nyilvánvalóan ő bátorította a lányokat, hogy csatlakozzanak hozzá. Jelentened kellett volna, amikor rájöttél, hogy titokban leveleznek!

Ash kelletlenül megvonta a vállát. – Nem volt törvényellenes. És nem tudtam, hogy mit forgatnak a fejükben.

– És nem csak velük van gond! – folytatta Quinn, idegesítően halk hangon. – Tudod, milyen pletykák terjednek az egyik unokatestvéredről, James Rasmussenről! Azt beszélik, hogy beleszeretett egy halandó lányba. A lány haldoklott, és ő pedig úgy döntött, hogy átváltoztatja – engedély nélkül...!

Ash lecsúszott a motorháztetőről és kiegyenesedett.

– Soha nem érdekeltek a pletykák – hadarta gyorsan, de nem őszintén. – Egyébként most nem is ez a probléma, igaz?

– Nem. A problémát a bajba keveredett húgaid jelentik, és az, hogy képes vagy-e megtenni azt, amivel kihúzhatod őket a bajból.

– Ne aggódj, Quinn! Megoldom.

– De én igenis aggódom, Ash. Nem is tudom, miért hagytam, hogy rábeszélj erre!

– Nem *hagytad*: elvesztettél egy pókerjátszmát.

– Te meg csaltál.

Quinn a távolba nézett, sötét szeme összeszűkül, szája egyenes vonallá keskenyedett.

– Még mindig az a véleményem, hogy tájékoztatnunk kellene a Véneket – mondta hirtelen. – Ez lenne az egyetlen mód, ami garantálná az igazán alapos vizsgálatot.

– Nem értem, miért kellene itt átfogó vizsgálat. Még csak néhány órája vannak itt.

– A húgaid csak néhány órája vannak itt, de a nagynénéd – mióta is? Tíz éve?

– Mi kifogásod van a nagynéném ellen, Quinn?

– A férje áruló volt. Most már ő is az, mert szökésre buzdította a lányokat. És ki tudja, mit csinált itt az elmúlt tíz évben? Ki tudja, hány embernek beszélt az Éjszaka Világáról?

Ash vállat vont, és a körmeit nézegette. – Lehet, hogy egynek sem.

– És lehet, hogy az egész városnak.

– Quinn! – Ash türelmesen beszélt, ahogy a nagyon kicsi gyerekek szoktak. – Amennyiben a nagynéném megszegte az Éjszaka Világának törvényeit, akkor meg kell halnia. Ezt kívánja a család becsülete. Ha azon bármilyen folt esik, az rám is vonatkozik.

– Erre az egyre mindig számíthatok – mondta kissé visszafogva lélegzetét Quinn. – A te önzésedre. Mindig te vagy a legfontosabb, igaz?

– Nem ilyen mindenki?

– De nem mindenki olyan feltűnően, mint te. – Quinn némi szünet után megkérdezte. – És mi a helyzet a húgaiddal?

– Mi lenne?

– Meg tudod ölni őket, ha szükségessé válik?

Ashnek a szeme sem rebbent. – Természetesen! *Ha* szükséges. A család becsületéért.

– Ha kikottyantottak valamit az Éjszaka Világáról...?

– Nem hülyék.

– De ártatlanok! Megtéveszthetik őket! Ez a hátránya annak, ha valaki a külvilágtól teljesen elzárva, a normális emberektől távol él: nem tanulja meg, hogy azok a férgek milyen ravaszak tudnak lenni!

– Nos, mi tudjuk, milyen ravaszak tudnak lenni – mosolygott Ash. – És tudjuk, miként bánjunk el velük!

Most először Quinn is elmosolyodott, kedves, majdnem ábrándozó mosollyal.

– Igen, ismerem az erről vallott nézeteidet. Jól van: itt hagylak, hogy intézd el a dolgot. Azt talán mondanom sem kell, hogy ellenőrizz minden embert, akivel a lányok kapcsolatba kerültek. Dolgozz jól, és akkor talán megmentheted a családod becsületét.

– Nem is említve, milyen kínos lenne egy nyilvános tárgyalás.

– Egy hét múlva visszajövök, és ha addigra nem vagy ura a helyzetnek, jelentem a Véneknek. Nem a Redfern család Véneire gondolok, természetesen. Egyenesen a Nagy Tanács elé viszem az ügyet.

– Ó, persze! – gúnyolódott Ash. – Tudod, találhatnál magadnak egy hobbit, Quinn! Mondjuk, járj vadászni! Túl sok benned az elfojtás!

Quinn úgy tett, mintha nem hallaná, majd kurtán megkérdezte: – Tudod már, hol kezded?

– Hogyne! A lányok most... ott vannak, lent! – Ash kelet felé fordult. Egyik szemét behunyva ujjával célba vett egy fényfoltot a völgyben. – A Burdock-tanyán. Most körülnézek a városban, aztán elkapom az első férget, aki az utamba kerül...

4. FEJEZET

MENNYIRE MÁ S MINDEN NAPPAL!

Másnap reggel, a forró, párás augusztusi napfényben Mary-Lynnette már nem tartotta olyan fontosnak, hogy ellenőrizze, vajon meghalt-e Mrs. Burdock. Ezt most nevetségesnek érezte. Mellesleg rengeteg dolga is akadt: két hét múlva kezdődött az iskola. Június elején meggyőződéssel hitte, hogy a nyár örökké tart, hogy soha nem mondja azt, hogy „Jaj, de gyorsan elszaladt ez a nyár!” Most meg itt van augusztus közepe, és ő azt mondja: – Jaj, olyan gyorsan eltelt a nyár...!

„Ruhákra van szükségem! – gondolta a lány. – És egy új hátizsákra, füzetekre és néhány kis lila filctollra! És rá kell vennem Markot, hogy ő is szerezz be, amire szüksége lesz, mert magától nem teszi meg, Claudine meg nem szól neki!”

Claudine, a nevelőanyjuk belga volt és nagyon csinos, göndör, sötét hajával és ragyogó fekete szemével. Csak tíz évvel volt idősebb, mint Mary-Lynnette, ám még nála is fiatalabbnak látszott. Takarítónőként dolgozott a családnál, amikor öt évvel ezelőtt az édesanyjuk megbetegedett. A lány kedvelte őt, de mint pótanya, teljesen

reménytelennek bizonyult, ezért általában neki kellett gondoskodnia Markról.

„Tehát *nincs* időm átmenni Mrs. Burdockhoz!”

A napot vásárlással töltötte. Vacsoráig nem is jutott eszébe a néni. Már az edényeket segítette kivinni a nappaliból, ahol szokás szerint a tévé előtt vacsoráztak, amikor az apja megszólalt: – Hallottam ma valamit Todd Akersről és Vic Kimble-ről.

– Azok a lúzerek...! – morogta Mark.

– És mit? – kérdezte Mary-Lynnette.

– Valami balesetük volt a Chiloquin úton – valahol Hazel Green Creek és Beaver Creek között.

– Autóbaleset? – kérdezte Mary-Lynnette.

– Na, hát épp’ ez az! – folytatta az apja. – Az autó szemmel láthatóan nem sérült meg, ők viszont mind a ketten úgy gondolják, hogy balesetet szenvedtek. Éjfél után kerültek haza, és azt állítják, hogy történt velük valami az úton, de hogy mi, azt nem tudják. Néhány óra kiesett az életükből.

A gyerekeire nézett: – Szerintetek?

– Ufók lehettek! – rikkantotta azonnal Mark, felkapta a tányérját, és diszkoszvető pózba vágva magát lendületet vett a dobáshoz...

– Ufók? Hülyeség! – dorongolta le Mary-Lynnette. – Tudod, milyen messziről kellene azoknak a kis zöld emberkéknek ideutazniuk – és olyan, hogy térhajtómű⁴, nem létezik! Miért kell az embereknek kitalálniuk ilyen dolgokat, amikor a világmindenség hihetetlen csodákkal van tele, amelyek valóban léteznek?!

Elhallgatott. A családja meglepetten nézte...

---

⁴ A Star Trek csillaghajóinak hajtóműve.

– Egyébként valószínűleg csak beütötték a fejüket! – legyintett, miközben a mosogatóba tette a tányérját és a poharát. Apja elfojtott egy mosolyt, Claudine lebiggyesztette az ajkát. Mark vigyorgott:

– A szó szoros értelmében ütődöttek! – jelentette ki. – Reméljük...!

Miközben Mary-Lynnette visszament a nappaliba, hirtelen eszébe jutott valami.

A Chiloquin út a Kahneta folytatása, amin az ő házuk áll; Mrs. Burdock háza is ezen az úton van. A Chiloquin úttól a néni tanyája mindössze két mérföldre fekszik...

Nem, itt semmi összefüggés nem lehet! Hacsak a lányok nem azt a kis zöld emberkét temették el, aki elrabolta Vicet és Toddot...

De volt ebben valami zavaró: két nagyon különös dolog történik ugyanazon az éjjelen, ugyanazon a környéken, egy olyan kicsi, álmos helyen, ahol soha semmi izgalmas nem történt...

„Megvan! Felhívom Mrs. Burdockot, és ha jól van, akkor az bizonyítja, hogy minden rendben van, és jót nevetnek az egészen!”

Ám a Burdock-ház nem válaszolt. A telefon hosszan kicsengett, de senki nem vette fel a kagylót, és az üzenetrögzítő sem kapcsolt be. Mary-Lynnette rosszat sejtve akasztotta vissza a kagylót, de furcsán nyugodt volt. Tudta, mit kell tennie.

A lépcsőn elkapta Markot: – Beszélnem kell veled!

– Nézd, ha az iPodról van szó.

– Mi...? Nem, arról van szó, amit ma éjjel meg kell tennünk! – nézett az öccsére. – Miért, mi van az iPodommal?

– Á, semmi! Egyáltalán semmi.

Mary-Lynnette sóhajtott egyet, de nem firtatta a kérdést.

– Figyelj, szükségem van a segítségedre. Tegnap éjjel, amikor fenn voltam a dombon, láttam valami furcsát... – A lehető legtömörebben

összefoglalta a látottakat. – És most ez a különös dolog, ami Vickel és Toddal történt...! – tette hozzá.

Mark a fejét csóválta, és álságos sajnálkozással nézte a nővérét. – Mare, Mare – becézte gyengéden. – Te tényleg bolond vagy, tudod?

– Igen! – válaszolta a lány. – De én akkor is átmegyek ma este!

– És miért?

– Hogy ellenőrizzem a dolgot! Csak látni akarom Mrs. Burdockot; ha beszélni is tudok veled, máris jobban érzem magam. És ha megtudom, mit temettek el abban a kertben, akkor még sokkal jobban érzem magam!

– Lehet, hogy a Nagylábút⁵ földelték el! Az a kormánybizottság, amely a Klamath-szurdokban kereste, nem találta meg!

– Mark, adósom vagy az iPodomért! Bármi is történt vele...

– Hú – sóhajtott Mark megadóan dűnnyögve: – Oké, tartozom neked. De már most kijelentem, hogy nem fogok beszélgetni azokkal a lányokkal.

– Nem is kell, hogy beszéljess velük. Még csak látnod sem kell őket. Mást akarok kérni tőled.

•

Napnyugtakor elindultak. Százszor is megtették már ezt az utat Mary-Lynnette dombjához, most csak annyi volt a különbség, hogy Mark egy metszőollót vitt, a lány pedig kivette elemlámpájából a Rubyolith szűrőt.

– Csak nem gondolod komolyan, hogy eltették láb alól az öreglányt?

---

⁵ Sasquatch vagy Bigfoot kitalált emberszerű szörny Észak-Amerikában, állítólag a Klamath-szurdokban is látták.

– Nem – nyugtatta meg őszintén Mary-Lynnette. – Csak helyre akarom tenni a kizökent világot!

– Mit akarsz...?

– Tudod, mindenkinek van egy elképzelése a világ rendjéről, de nagyon gyakran felmerül bennünk, hogy „Ó, istenem, mi van, ha valójában nem is ilyen?” Például: tegyük fel, hogy engem örökbe fogadtak és azok, akiket én a szüleimnek hiszek, valójában nem is azok! Ha ez igaz lenne, az mindent megváltoztatna: elég egy perc, és már nem tudom, mi a valóság! Na, én most így érzek, és ettől az érzéstől akarok megszabadulni. Vissza akarom kapni a régi világot!

– Tudod, mi az ijesztő? – kérdezte Mark. – Az, hogy azt hiszem, értem.

Mire a Burdock-tanyához értek, már teljesen sötét volt. Előttük, nyugaton az Arcturus csillag – mintha a ház fölé akasztott lámpa lett volna – halvány vörös fénnel világított. Mary-Lynnette nem is próbálkozott a rozoga kapuval. Egyenesen a feketeszeder bokor mögé ment, ahol már ledőlt a léckerítés.

A ház olyan volt, mint az övéké, csak sokkal több viktoriánus stílusú cicomával. Mary-Lynnette szerint az egymásba fonódó indák, faragott díszek és berakások ugyanazt a szeszélyes és különc jelleget adták a háznak, ami Mrs. Burdockot is jellemezte. Ahogy az emeleti ablakokat nézegette, egy mozgó alak árnyéka jelent meg a vászonredőny mögött.

„Jól van! – állapította meg a lány. – Tehát van itthon valaki!”

Ahogy elindultak a gazos ösvényen a ház felé, Mark lemaradt.

– Azt mondtad, hogy én bújjak el...!

– Oké, rendben. Figyelj, akkor fogd azt a metszőollót, és kerülj a ház mögé!

– És bámuljam meg a Nagylábú sírját, ha már ott vagyok? Vagy ássak egy kicsit? Ehhez semmi kedvem!

– Nagyszerű! – jegyezte meg higgadtan Mary-Lynnette. – Akkor bújj el valahol itt kint, és reménykedj, hogy nem fognak meglátni, amikor ajtót nyitnak. A metszőolló legalább ad valami ürügyet, hogy miért mész hátra!

A fiú durcás tekintetéből látta, hogy meggyőzte. Amikor az öccse elindult, hirtelen utána szólt: – Mark, légy óvatos!

Az csak legyintett, meg sem fordult.

Amikor már nem látta az öccsét, kopogtatott a bejárati ajtón. Aztán becsengetett – pontosabban meghúzott egy fogantyút, mert nyomógomb nem volt a falon. Hallotta, hogy bent megszólal a csengő, de senki sem jött az ajtóhoz. Most már határozottabban kopogtatott és csengetett. Végig arra számított, hogy kinyílik az ajtó és ott áll majd Mrs. Burdock, törékenyen, reszkető hanggal, kékesfehér hajjal, viseltes pamutotthonkában... De nem így történt. Senki nem nyitott ajtót.

Mary-Lynnette nem udvariaskodott tovább: az egyik kezével dörömbölni kezdett, a másikkal a csengőt rángatta. Aztán az éktelen hangzavar közepette hirtelen rájött, hogy fél. *Igazán* félt. A világképe határozottan megrendült.

Mrs. Burdock szinte soha nem ment el hazulról. Mindig kinyitotta az ajtót. És Mary-Lynnette a saját szemével látta, hogy van valaki a házban. De akkor miért nem jön ki?

A lány szíve hevesen vert, és kellemetlen űrt érzett a gyomrában is. „El kellene tűnnöm innen, és felhívni Akers seriffét! Az ő dolga, hogy tudja, mit kell tenni ilyenkor!” De korántsem volt könnyű némi bizalmat táplálni Todd apja iránt. Így minden félelmét és frusztrációját az ajtón vezette le.

És akkor hirtelen kinyílt. Mary-Lynnette ökle megállt a levegőben, és egy pillanatra elfogta a pánik, az ismeretlentől való félelem.

– Miben segíthetek?

A hang lágy és szépen árnyalt volt, a lány pedig egyszerűen gyönyörű. Mary-Lynnette nem láthatta a dombtetőről barna hajának gesztenyefényű árnyalatát, arcának klasszikus vonásait, se azt, hogy az alakja milyen kecses és hajlékony.

– Te vagy Rowan – állapította meg.

– Honnan tudod?

– Nem lehetsz más. Soha nem láttam még senkit, aki ennyire hasonlítana egy erdei tündérre! A nagynénéd beszélt rólatok! Mary-Lynnette Carter vagyok, itt lakom nem messze, a Kahneta úton. Biztosan láttátok a házunkat idefelé jövet!

Rowan diplomatikusan hallgatott. „Milyen bájos és komoly az arca, a bőre pedig olyan, mint a fehér orchideaszírom!” – tűnődött önkéntelenül Mary-Lynnette. Hangoosan pedig azt mondta: – Csak üdvözölni akartalak benneteket, mint új szomszédokat, és megkérdezni, nincs-e szükségetek valamire?

Rowan komolysága mintha egy kicsit oldódott volna, majd hogyan mosolygott, barna szeme melegséggel telt meg.

– Nagyon kedves tőled! Igazán! Szinte szeretném, ha valamire szükségünk lenne – de mindenünk megvan!

A lány érzékelte, hogy Rowan a lehető legkulturáltabban és legudvariasabban, de be akarja fejezni a társalgást. Gyorsan újabb témát pendített meg:

– Hárman vagytok lányok, ugye? Itt fogtok iskolába járni?

– A húgaim biztosan.

– Ez tök jó! Majd én mindent megmutatok nekik! Az idén már felsős lesztek!

„Gyerünk gyorsan, elő egy másik témával!” – futott át Mary-Lynnette agyán.

– Na, és hogy tetszik Briar Creek? Minden bizonnyal csendesebb hely, mint amit megszoktatok!

– Ó, ahonnan jövünk, az is igen nyugis hely! – válaszolta Rowan.

– De itt nagyon tetszik nekünk! Olyan csodálatos ez a vidék! A fák, a kicsi állatok... – Nem folytatta.

– Igen, azok az édes kicsi állatok...! – visszahangozta a lány. „Térj már a lényegre!” – sürgette magát, de a nyelve úgy rátapadt a szápadlására, mint a tépőzár. Ám végül csak kibökte:

– És öö... és hogy van a nagynénétek?

– Ó...? Jól van!

Mary-Lynnette-nek éppen ez a pillanatnyi tétovázás kellett, hogy minden korábbi gyanúja és félelme feltámadjon. Ettől azonban olyan éles és hűvös lett az agya, mint egy... jégből készült penge! Hallotta magát, amint magabiztos, majdnem vidám hangon azt kérdezi:

– Beszélhetnék vele egy percre? Ha nem probléma? Valami nagyon fontosat szeretnék mondani neki! – S olyan mozdulatot tett, mint ha máris átlépné a küszöböt. Rowan azonban elállta előtte az ajtót.

– Sajnálom, de most nem lehetséges.

– Csak nem a feje fáj megint? Már voltam itt úgy, hogy ágyban fekve fogadott! – nevetett fel a lány csilingelve.

– Nem, nem a fejfájás miatt – válaszolt Rowan udvariasan, de határozottan. – Az igazság az, hogy elment... néhány napra.

– Elment?!

– Igen. – Rowan olyan arcot vágott, mintha maga is furcsállná ezt. – Úgy döntött, hogy engedélyez magának pár szabadnapot... Egy kis szabadságot!

– De... Nahát, éppen, amikor ti megérkeztek...? – A lány hangja elakadt.

– Igen, hiszen tudta, hogy gondunk lesz a házra! Ezért csak addig várt, amíg megérkezünk.

– De... Nahát...! – ismételte Mary-Lynnette. A torka összeszorult. – És... hová ment?

– Fel északra, valahová a tengerpartra. Nem tudom a város nevét.

– De... – a hangja megbicsaklott. „Visszakozz!” – figyelmeztette a belső hang. Most udvariasnak és óvatosnak kell lennie. Ha erőlteti a dolgot, még megsejti, hogy Mary-Lynnette sejti, valami hibádzik a történetében. És mivel valami tényleg nincs rendben, ez a lány veszélyes lehet...!

Ezt Rowan édesen komoly arcát nézve nehéz volt elhinni. Egyáltalán nem látszott veszélyesnek. Ám ekkor Mary-Lynnette észrevett valami mást is: Rowan mezítláb volt. A lába – bár a bőre itt is ugyanolyan halvány krémszínű volt, mint máshol – rendkívül izmosnak tűnt. A lány a határozott formájú lábfejét és lábujjait nézve arra gondolt, miként futhatnak ezek a lábak: valami vad, állatias gyorsasággal...

Amikor felnézett, már egy másik lány is ott állt Rowan mögött: a sötét aranyhajú. Az ő bőre nem virágszirom-, hanem tejszínű volt, s a szeme sárga...

– Ő Kestrel – mutatta be Rowan.

– Igen... – válaszolt Mary-Lynnette. Rájött, hogy bámulja a másik lányt, és egy perc késéssel arra is, hogy fél. Kestrel egész lénye a vad, állatias mozgást juttatta az eszébe. Úgy ment, mintha repülne.

– Mi történt? – kérdezte az újonnan érkezett.

– Ő Mary-Lynnette – felelte Rowan nyugodt, kellemes hangon. Itt lakik az úton, lejjebb. Opal nénit jött meglátogatni.

– Illetve, hogy megkérdezzem, nincs-e valamire szükségetek – vette közbe gyorsan Mary-Lynnette. – Úgyszólván mi vagyunk az egyetlen szomszédotok!

„Stratégiát kell változtatnom – gondolta. Teljes fordulat!” Kestrelt nézve határozottan érezte a veszélyt. Semmiképpen sem akarta, hogy megsejtsék, mit tud.

– Opal néni barátja vagy? – kérdezte lágy hangon Kestrel. Sárga szeme tetőtől talpig végigmérte Mary-Lynnette-et.

– Igen, néha átjövök, hogy segítsék neki a ke... – („Jézusom, ne-hogy kertet mondjak!”) – a kecskéknél! Hm... gondolom, említette, hogy tizenkét óránként meg kell fejni őket!

Rowan arckifejezése alig észrevehetően megváltozott. A lány szíve nagyot dobbant. Mrs. Burdock soha, de soha nem ment volna el anélkül, hogy ne adott volna utasítást a kecskékre vonatkozóan!

– Természetesen mondta – válaszolt kedvesen, csak éppen egy kicsit késve Rowan.

Mary-Lynnette tenyere nyirkos lett. A másik lány egy percre sem vette le róla kutakodó, szenttelen, rezzenéstelen tekintetét. Ahogy a közmondásos ragadozó madár nézi azt a bizonyos nyulat...

– Nos, későre jár, biztosan sok dolgotok van, nem tartalak fel benneteket!

Rowan és Kestrel egymásra, majd Mary-Lynnette néztek. A fahéjbarna és az aranysárga szempárok kitaratóan kutatták az arcát. A lány gyomra liftezni kezdett.

– Ó, ne menj még! – marasztalta kedvesen Kestrel. – Miért nem jössz be?

L. J. SMITH

NIGHT WORLD^{Nº 2}

A sötétség lányai

Volt valami különös abban a három lányban,
akik beköltöztek a falu szélén omladozó ódon, viktoriánus udvarházba...

Az oregoni Briar Creek lakói soha nem láttak Rowanhez, Kestrelhez és Jade-hez
fogható, szinte természetfölötti szépségeket.

Nem csoda, hogy a szomszédban lakó Mark Carter azonnal
és halálosan beleszeret a legfiatalabba. A nővére, Mary-Lynette azonban
sötét és véres tettekre képesnek tartja őket, és egy rémálomszerű éjszakai élmény
látszólag be is igazolja félelmeit.

Pedig a három nővér azért jött ide, hogy kiszabaduljon az Éjszaka Világából.
A bátyjuk, Ash – akit már megismerhettünk a sorozat előző kötetéből,
A titkos vámpírból – azért jött utánuk, hogy visszavigye őket.

Mindenáron.

Ám amikor találkozik Mary-Lynette-tel, villámcsapásként éri őket a felismerés:
ő, a vámpír és az emberlány lelki társak!

Az éjszaka lányai, a *Night World* sorozat második kötete
különös konfliktusra épül: olyan vámpírokról szól,
akik meghasonlottak a vámpírsággal, és új életet akarnak kezdeni.

Ám ez azzal jár, hogy meg kell szegniük a Törvényeket,
meg kell küzdeniük a vámpírvilág poroszlóival,
egy ellenséges vérfarkassal,
s ami a legnehezebb:
önmagukkal.

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

2 499 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

szívdobogató